

Egy szomorú édesanya levele a pszichiátriai intézetből

Péché Katalin

DSZSZK Bárándi Humán Szolgáltató Központ

Drága kislányom, Picur!

Most éppen azt várom, hogy felhívj. Mindig előre örül a szívem ilyenkor. Gondolatban és lélekben, már rég otthon vagyok veled, csak a testem van itt.

Kilencedik hónapomat töltöm az intézetben, ahol pszichiátriai, és szenvedélybetegeket kezelnek. Itt ébredtem rá igazából, hogy milyen súlyosan szúrtam el az életemet. Ismered a feltevést, miszerint meg kell ismerni a sötétséget, hogy tudj értékelni a fényt. Pont ez történt velem is. Minden rémtettel szembesülök, amit valaha elkövettem. Kísértetként üldöz a múlt. Mondhatjátok: ***Ez a cselekedet nem állhat a büszkeségtábládon.*** Pedig tudom, nincs értelme búslakodni azon, ami volt, inkább örömmel kell fogadni azt, ami jön. Hiszek az előttem álló napok jelentőségében, melyek egy teljes és jelentős élet reményében kecsegtetnek. Szoktam meditálni, imádkozni. Gondolataimat Istenhez címzem. Imáimban legfőképp azt kérem, hogy Te is azon legyél, hogy együtt legyünk otthon és nagyon szeressük egymást. Meditációimnak öt kulcsszava van: család, egészség, otthon, munka, boldogság. Hiszem, hogy a gondolatnak teremtő ereje van. Olvastam valahol: „Valahányszor felötlik benned egy gondolat, valahányszor kimondasz egy szót, mindig megerősítesz valamit.” Képzeld, szoktak itt lenni Istentiszteletek, bibliaórák. A mi kis vidéki lelkészurunk, már többször is felhívott, mi van velem. Az a bökkenő, rettentően röstellem, hogy itt vagyok. Hiszen, az italozásom miatt kerültem ide.

Azon a napon, amikor megszólalt a telefon, minden megváltozott. A kórházból hívtak, hogy édesapád meghalt. Akkora időzitem az ivászatom kezdetét. Elvesztettem mindent, ami számított addig. Persze Te itt vagy nekem! Csak Te benned bízom, csak Te értesz meg. Elment Apa, és vele együtt a közös vállalkozásunk. Megüresedtek a napjaim, nem tudtam magammal mit kezdeni. És, úgy jött az ivászat, mint ahogy a tél is beköszöntött. Próbálkoztam én a befűtéssel, tudod a kandallóba, de nagyon sikertelen voltam. Így fagytak le a lábujjaim, amit le is kellett vágni. Sok agysejtem is elpusztult. Memóriámon rengeteg munkával tudok javítani. Például rengeteget olvasok, több könyvet kiolvastam, mint összesen eddig, az életemben. Sok erőt adott nekem Nick Vujicic: Nyitott lélekkel című könyve. Karok és lábak nélkül született. Tudja, hogy az Isten az útján kíséri és tervei vannak vele. Akkor is reményt ad neki, ha már minden kilátástalannak tűnik.

Sajnos az ujjaim már nem nőnek vissza. Mondják erre, hogy a hülye ember a saját kárán tanul. Hiszen ezért vagyok itt az intézetben.

Kicsim, annyira büszke vagyok Rád, szerencse, hogy apának az erősségeit örökölted. Szörnyű, hogy milyen megpróbáltatásoknak tettünk ki téged, amiken túl tudtál magasodni. Higgy az előtted álló jobb napok lehetőségében, melyek egy teljes és jelentős élet reményében kecsegtetnek. ***Merjünk reménységgel nézni a jövőbe!***

Cincogóm, ezzel zárom soraimat: Kérlek, ments meg engem!

Csók: Anya

Ui.: Itt az intézetben igazán jól bánnak velem egyébként, extrán kedvesek a nővérek, ápolók.